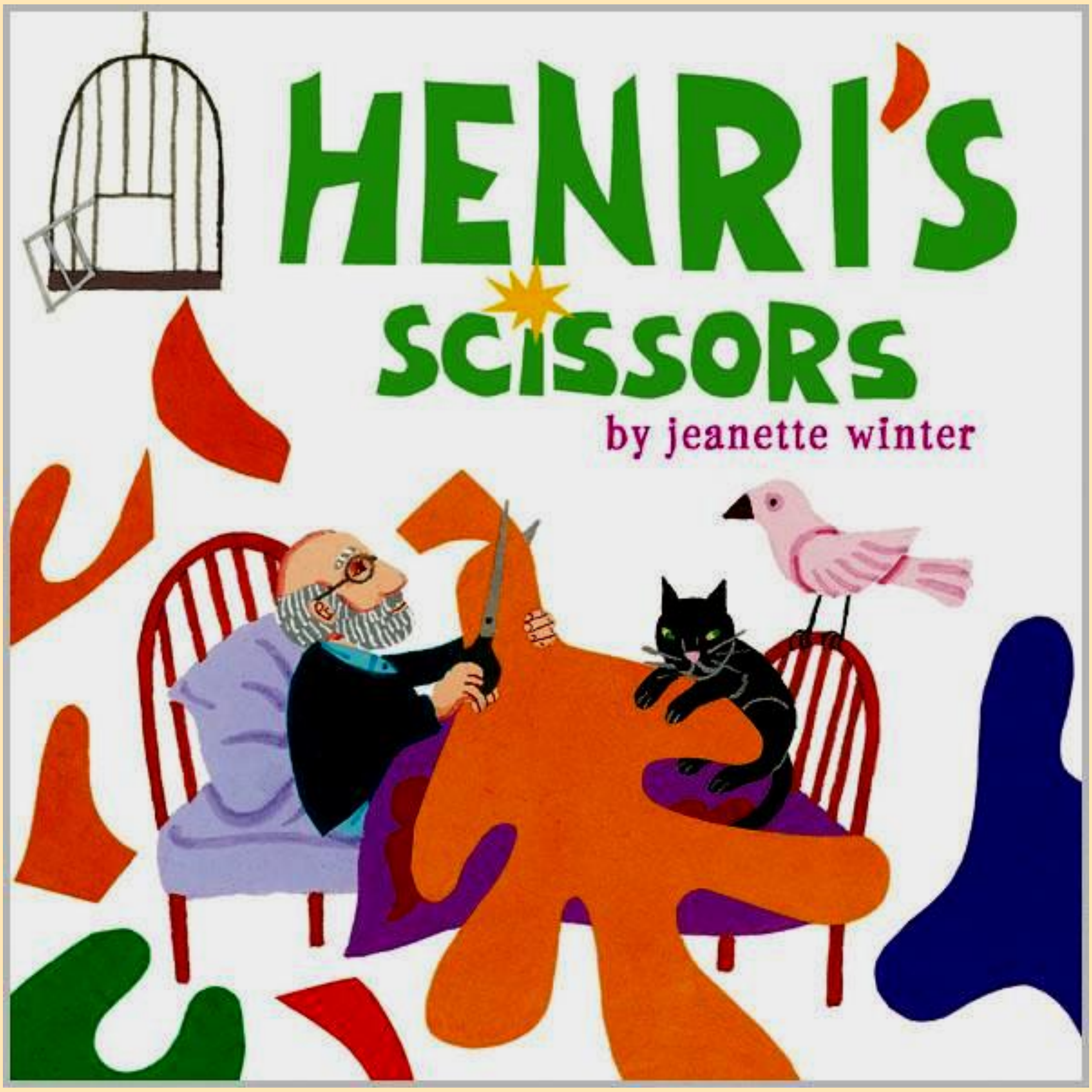

ஹென்றியின் கத்திரிக்கோல்

இது ஒரு மும்மொழி படக்கதைப் புத்தகம்

தமிழில் : உத்ரா துரைராஜன்

ஆங்கிலத்தில் : ஜேனட் வின்டர்

ஹிந்தியில் : விதூஷக்

ஃப்ரான்ஸின் ஒரு தறியூரில், ஹென்றி-எமிலி-பெனாயிட்-மதீஸ் எனும் ஒரு சிறுவன் வாழ்ந்தான். அவனுடைய அம்மா பீங்கான் பாத்திரங்கள் மேல் படம் வரைந்து வண்ணம் தீட்டுவார். அவனுக்கும் அதேபோல வண்ண வண்ண ஓவியங்கள் தீட்ட ஆசை.

In a small weaving town in France, a young boy named
Henri-Emile-Benoit-Matisse watched his mother paint china.
He wanted to paint too.

फ्रांस में बुनकरों के एक छोटे शहर में एक लड़के हेनरी एमिले बेनोइट मतीस ने, अपनी माँ को चीनी-मिट्टी के बर्तनों को रंगते हुए देखा.
उसका भी पेंट करना का मन हुआ.

மணலில் படங்கள் வரைந்தான்.

He drew pictures in the sand.

उसने रेत में चित्र बनाये.

பாடப்புத்தகங்களிலும் ஓவியம்தான்.

He drew pictures in his schoolbook.

उसने स्कूल की कॉपी में चित्र बनाये.

இளைஞன் ஹென்றியின் சட்டப்புத்தகங்கள், பத்திரங்கள், உயில் என எதிலும் ஓவியங்கள்.

When Henri was a young man, he drew pictures in his law books and on contract deeds, and wills.

जब हेनरी बड़ा हुआ तो वो कानून की मोटी किताबों, ज़मानत के मुचलकों और वसीयतनामों पर भी चित्र बनाता था.

பனிக்காலம் ஒன்றின்போது குடல்வால் அழற்சி, அப்பென்டிஸைடிஸால் பாதிக்கப்பட்டான் ஹென்றி. படுக்கையிலேயே இருந்தான். அவன் அம்மா, அவன் குணமாகும் வரை ஏகப்பட்ட பெயிண்ட் டப்பாக்கள் வாங்கித் தந்தாள்.

Henri was sick in bed with appendicitis one winter.
His mother gave him a box of paints and he painted until he was well.

एक बार जाड़े के दिनों में हेनरी को पेट में पथरी का ज़बरदस्त दर्द उठा. उसकी माँ ने उसे एक पेंट बॉक्स दिया. फिर तबियत ठीक होने तक, हेनरी चित्र ही बनाता रहा.

சட்டப்படிப்பை மறந்தான். கலைஞனாக வேண்டும் என்ற ஆசையில் தன் சிற்றூரை விட்டு பாரிஸுக்குப் புறப்பட்டான்.

He kept on painting, forgot about law, and left his small town to be an artist in Paris.

हेनरी कानून का विषय भूल गया. वो लगातार चित्र ही बनाता रहा. बाद में वो अपना छोटा शहर छोड़कर आर्टिस्ट बनने, पेरिस चला गया.

வருடக் கணக்கில் வண்ண ஓவியங்கள் தீட்டிக் குவித்தார் ஹென்றி.

Henri painted pictures day after day and year after year.

उसके बाद हेनरी, दिनों-दिन और सालों-साल चित्र ही बनाता रहा.

தானும் மகிழ்ச்சியாய் இருந்தார், பிறரையும் மகிழ்வித்தார்.

He was happy and his paintings made people happy.

वो बहुत खुश था. उसके चित्रों से लोगों को भी ख़ुशी मिलती थी.

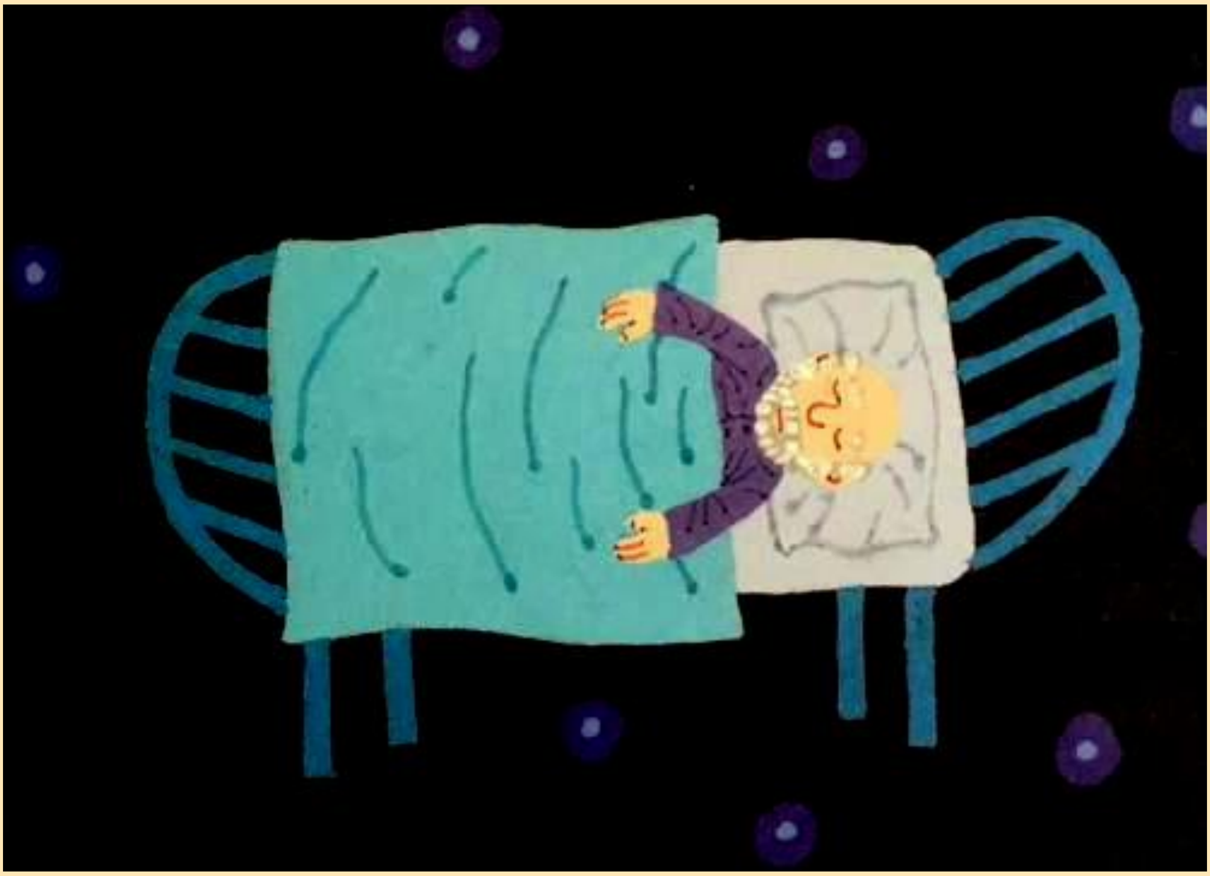

மதீஸ் வயதான காலத்தில் நோயுற்றார். படம் வரைய முடியாதபடி ஆனது. அவரால் உட்காரக்கூட முடியவில்லை, பாவம்! படுக்கையிலேயே கிடந்தார், தூங்கினார். அவர் கனவுகளில் அவர் தீட்டிய படங்கள் தோன்றின.

But when Matisse was an old man, he fell ill – so ill he couldn't paint, so ill he couldn't sit up, so ill he could only lie in bed and sleep. His painting floated by in his dreams.

हेनरी मतीस, बुढ़ापे में बीमार पड़ा. उसकी तबियत इतनी ख़राब हुई कि वो ब्रश तक नहीं उठा पाया. वो पलंग से उठ तक नहीं सका. वो बीमारी में दिनभर पलंग पर लेटा रहता और सोता रहता. पर सपनों में भी उसे अपनी पेंटिंग्स दिखाई देतीं.

விழித்துப் பார்த்த மதீஸின் கண்களில் சோகம் ததும்பியது. படுக்கையிலேயே படுத்திருக்கும் ஒரு நிலைமை. சக்கர நாற்காலியில் நகரலாம்.

அவருக்கு என்றாவது படம் வரைய மீண்டும் சக்தி கிடைக்குமா?

Matisse finally opened his eyes and they were filled with sadness. Now he must remain in bed or use a wheelchair.
Would he ever have the energy to paint again?

जब मतीस ने अपनी आँखें खोलीं तो वो उदास और दुखी थीं.
अब या तो उसे पलंग पर लेटे रहना पड़ेगा या फिर व्हीलचेयर
इस्तेमाल करनी पड़ेगी.

கொஞ்சம் சரியானதும், கடற்கரைக்குச் சென்றார் மதீஸ். சில்காற்று இதமாக இருக்குமே என எண்ணினார். கொஞ்ச நேரத்திலேயே நன்றாய் அமர்ந்தார். அட! வரையவும் ஆரம்பித்துவிட்டார்.

When Matisse was strong enough to travel, he went to the seaside – the sea air might help him get well.

Before long, he sat up. A little later, he drew.

जब मतीस में यात्रा करने लायक ताकत आई तो वो समुद्र के किनारे गया. शायद समुद्र की हवा उसकी तबियत में कुछ सुधार लाए. पर जल्दी ही वो उठकर दुबारा पेंट करने लगा.

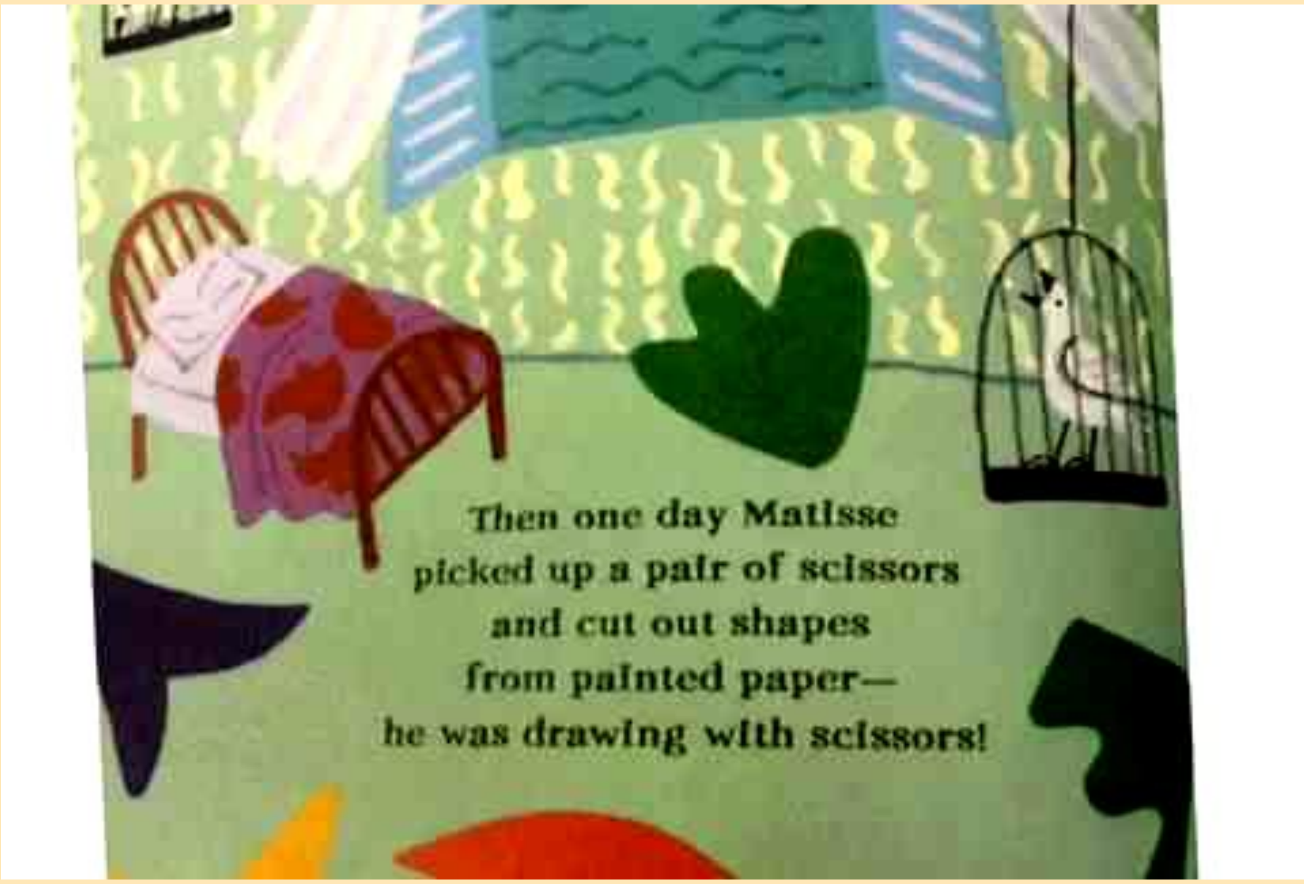

ஒரு நாள், கத்தரிக்கோல் கொண்டு வண்ணக் காகிதங்களை விதவிதமாகக் கத்தரித்தர் மதீஸ். பலவித படங்களை கத்தரிக்கோலாலேயே வரைந்தார்!

Then one day Matisse picked up a pair of scissors and cut out shapes from painted paper – he was drawing with scissors!

एक दिन मतीस ने कैंची उठाई और एक रंगीन कागज़ से कुछ आकार काटे – दरअसल वो अपनी कैंची से चित्र बना रहा था!

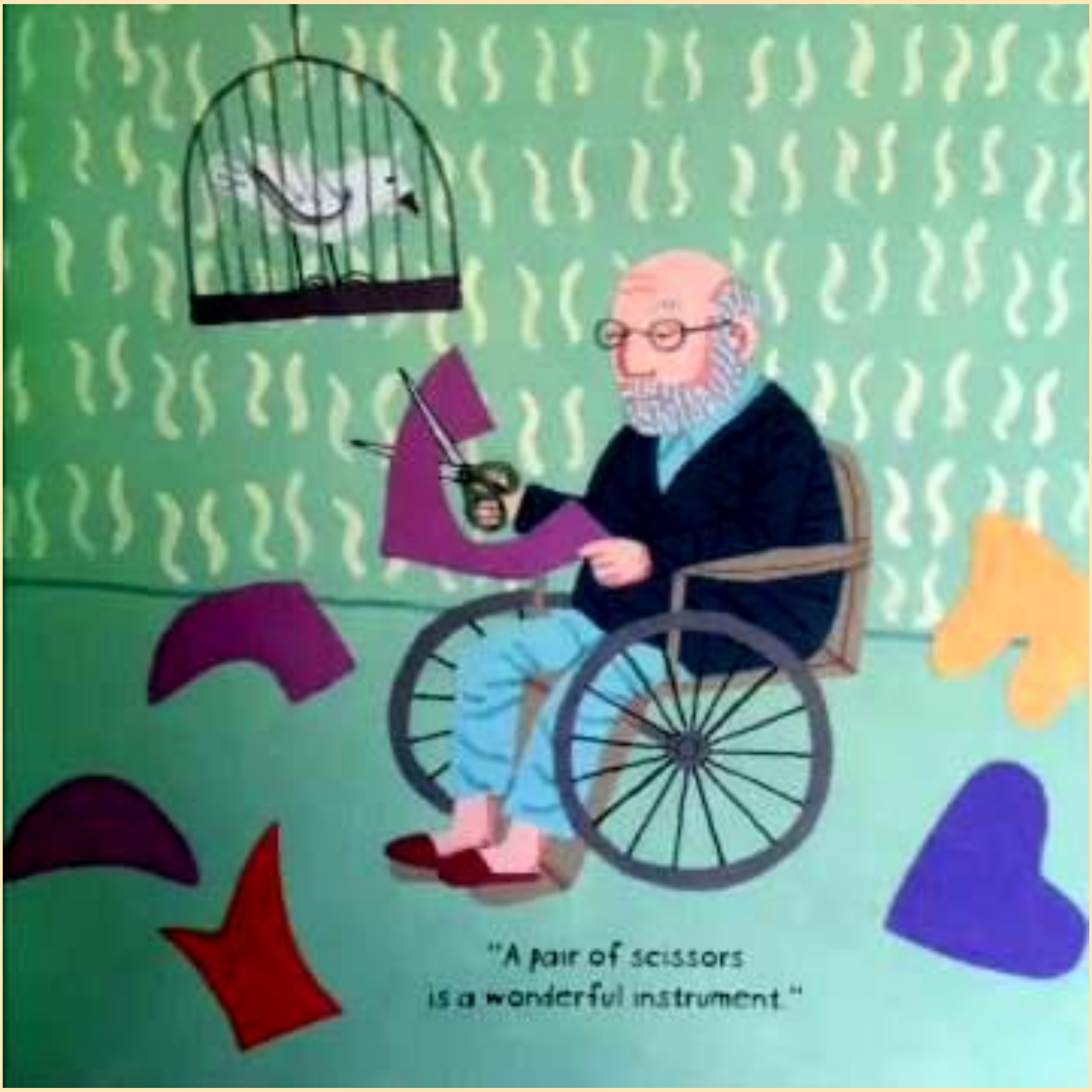

"கத்தரிக்கோல் சிறந்த கருவியாய் உள்ளதே!"

"A pair of scissors is a wonderful instrument!"

"कैंची, एक कमाल का औज़ार है!"

நாள் முழுக்க வடிவங்களை கத்தரிப்பதில் கழித்தார் மதீஸ்.

“வடிவங்களை இப்படி உருவாக்குவது மனதுக்கு இதமாய் இருக்கிறது. எனக்கேன் இது முன்பே தோணவில்லை?”

Matisse cut paper all day.
“My pleasure in cutting things out grows even greater.
Why didn’t I think of it earlier?”

फिर दिन भर मतीस कागज़ काटता रहता. “कागज़ काटकर चित्र बनाने का मेरा मज़ा, दिन-ब-दिन बढ़ता ही जा रहा है. मेरे दिमाग में यह ख्याल पहले क्यूं नहीं आया?”

அவருடைய உதவியாளர்கள் நாள் முழுக்க காகிதங்களில் பலவித நிறங்களை வண்ணம் தீட்டினார்கள்.

His assistants painted paper for him all day.

मतीस के सहायक दिन भर उसके लिए कागज़ रंगते रहते.

"எனக்கு மறுவாழ்வு கிடைத்துவிட்டது போல உள்ளது."

"It seems to me that I am in a second life."

"मुझे लगता है जैसे मैं दूसरी ज़िन्दगी जी रहा हूँ."

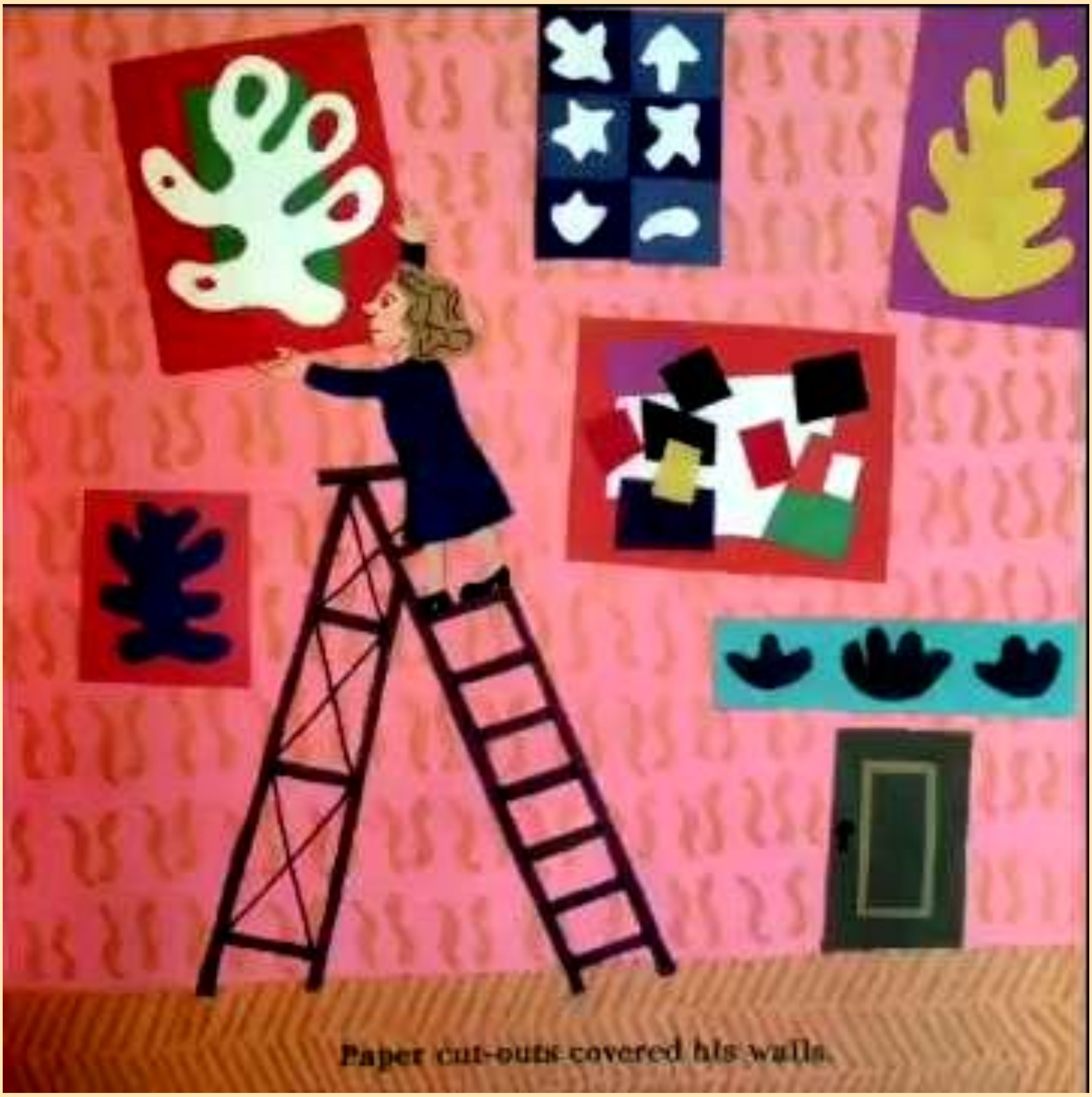

வண்ணக் காகித கத்தரிப்புகள் (cut-outs) சுவற்றை நிரப்பின.

Paper cuts covered his walls.

पूरी दीवार उसके द्वारा काटे कागज़ के आकारों से सजी थी.

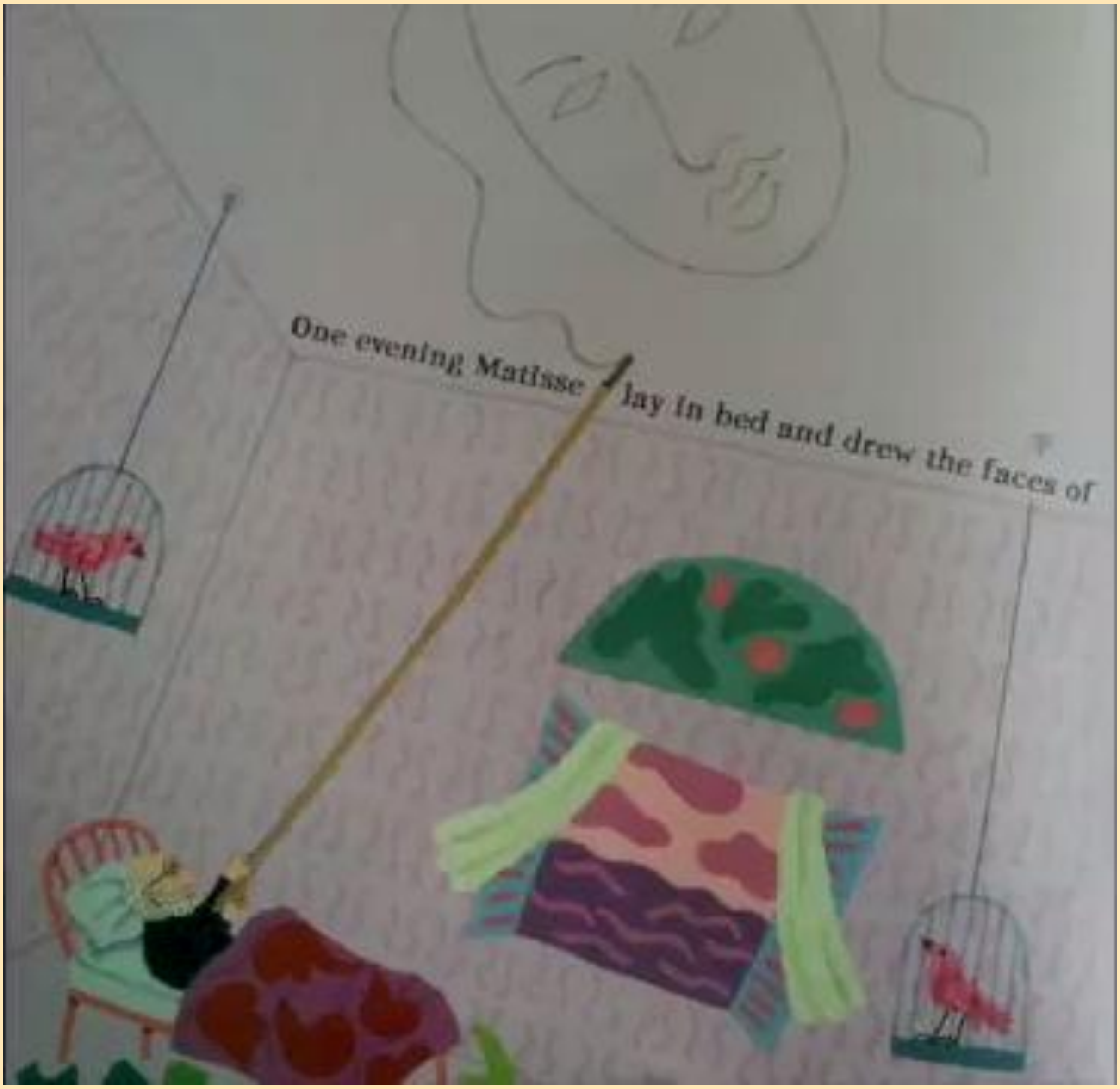

ஒரு மாலை, மதீஸ் நீண்ட கோலின் முனையில் ஒரு சின்ன சாக்(chalk) துண்டை செருகினார். கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டே மேல்கூரையில் தன் பேரப் பிள்ளைகளின் முகங்களை வரைந்தார் அவர்.

One evening Matisse lay in bed and drew the faces of his grandchildren on the ceiling with a piece of chalk tied to a long pole.

एक दिन मतीस ने पलंग पर लेटे-लेटे बांस में चाक बाँधी और उससे सीलिंग पर अपने नाती-पोतों के चित्र बनाये.

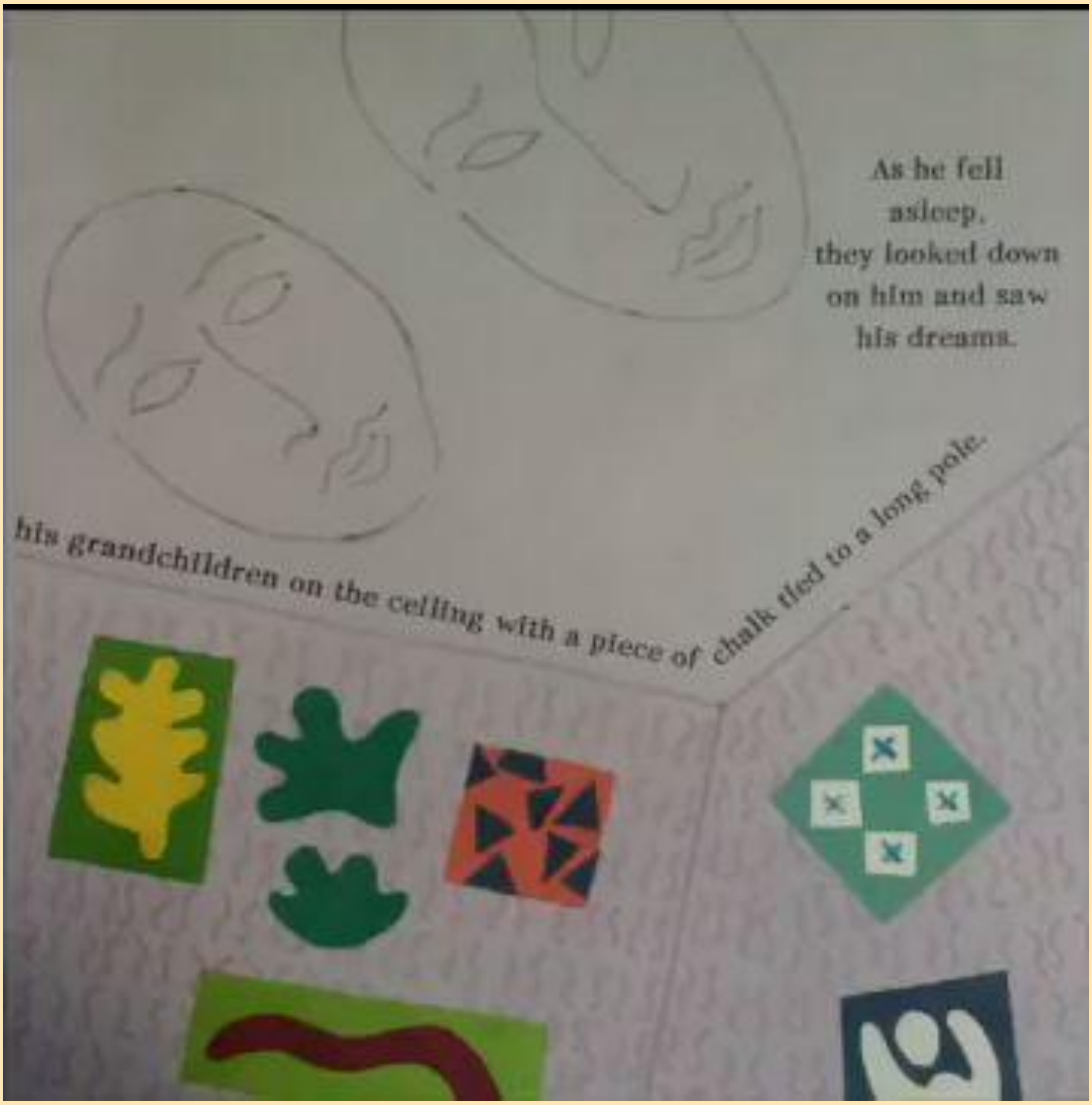

அந்த அழகு முகங்கள் படுத்திருக்கும் அவரைப் பார்த்தன. அவரின் கனவுகளை அவர்களும் கண்டனர்.

As he fell asleep, they looked down on him and saw his dreams.

जब मतीस सो गया तब नाती-पोतों ने, नीचे मतीस, और उसके सपनों को देखा.

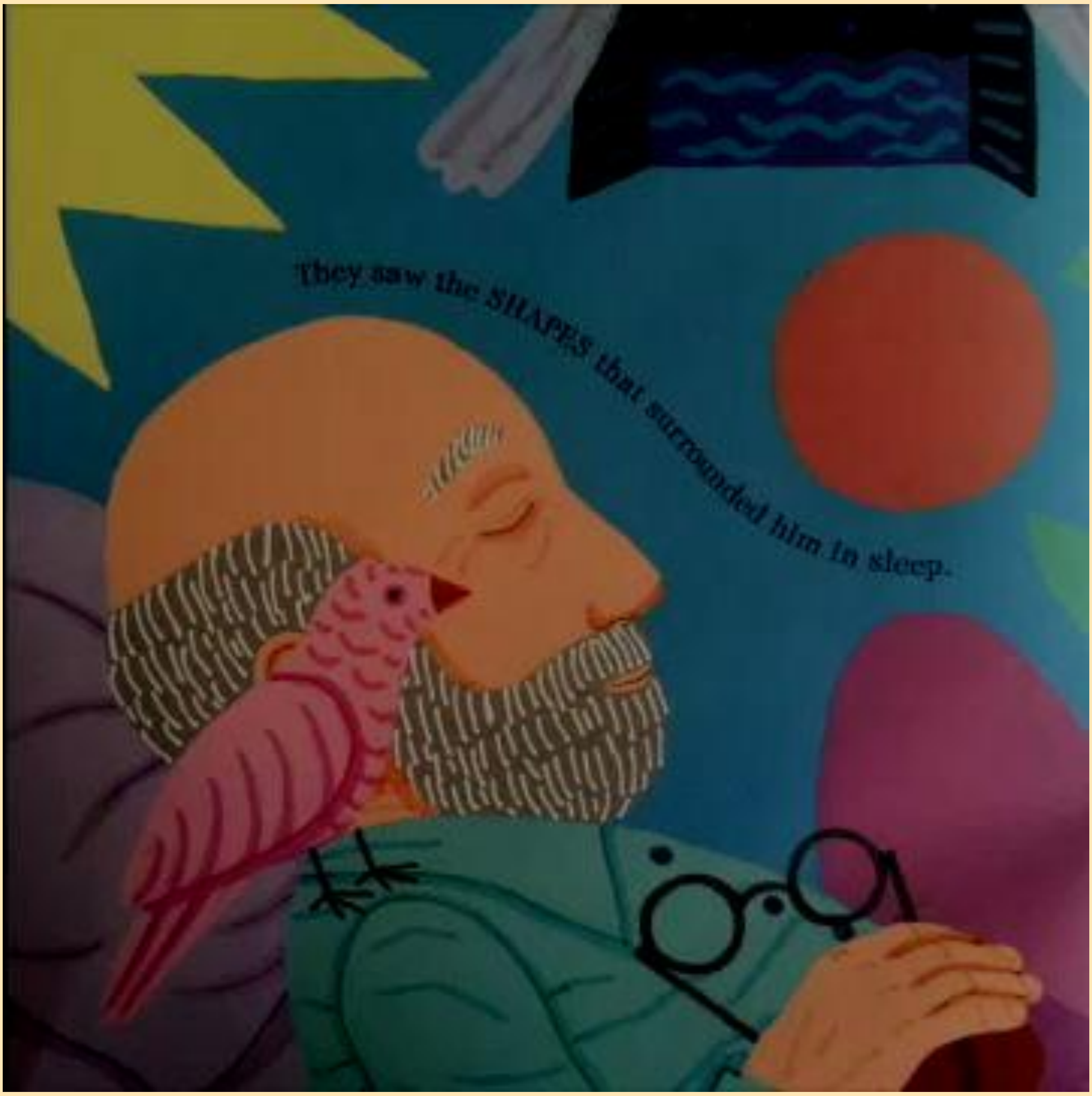

அவர் தூங்கும்போது அவரைச் சுற்றியுள்ள பல வண்ண கத்திரி வடிவங்களை அவர்களும் பார்த்தார்கள்.

They saw the SHAPES that surrounded him in sleep.

उन्होंने उन आकारों और चित्रों को देखा जो मतीस को नींद में दिखाई देते थे.

நாளாக ஆக, மதீஸ் பெரியபெரிய உருவவடிவங்களை கத்தரித்தார். கடற்கரையை ஒட்டிய அவருடைய அறையை அவை வண்ணங்களால் அழகாய் நிறைத்தன.

As time went on, Matisse cut bigger and bigger shapes.
They filled his seaside room with color.

समय बीतने के साथ मतीस बड़े, और बड़े कागज़ के आकार काटने लगा. समुद्र के पास स्थित उसका कमरा उनके रंगों से भर गया.

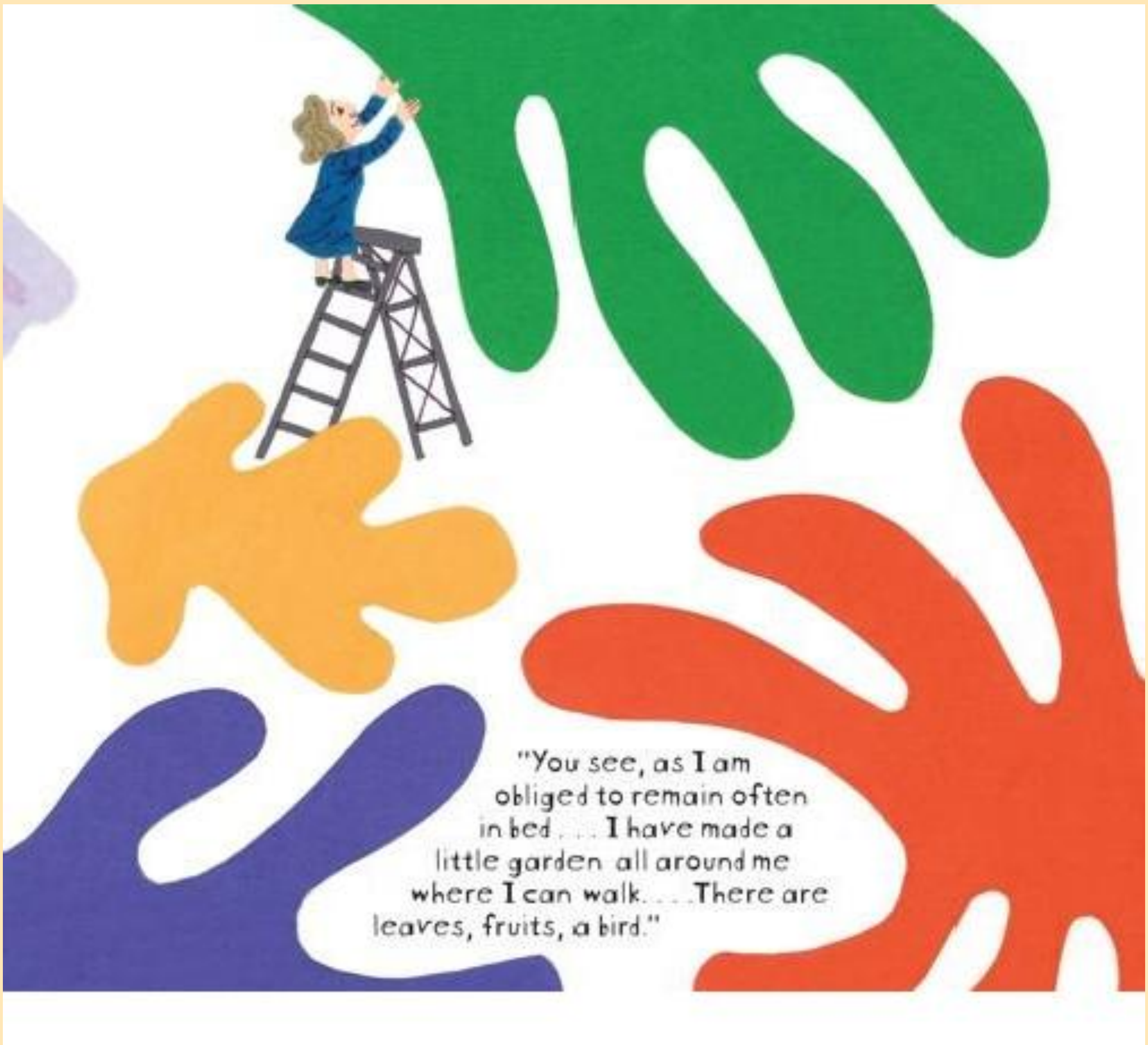

“பாரு.... நான் படுக்கையிலேயே படுத்துக்கிடக்க வேண்டியதாயிடுச்சு... ஆனா என்னை சுத்தி ரொம்ப அழகான தோட்டம் போட்டிருக்கேன்... அங்க நான் நடக்கலாம்.... பச்சப் பசேல்னு இலைகள், பழங்கள், பறவை கூட இருக்கு.”

You see, as I am obliged to remain often in bed … I have made a little garden all around me where I can walk … There are leaves, fruits, a bird.”

“देखो, क्यूंकि मैं अक्सर पलंग पर ही लेटा रहता हूँ … इसलिए मैंने अपने चारों ओर एक बगीचा बनाया है, जिसमें मैं टहल सकूं .. मेरे बाग़ में पत्ते, फल और पक्षी हैं.”

“இது போதும் எனக்கு, ஆனந்தமா இருக்கு”

“I am deeply contented, happy.”

“मैं अब बेहद संतुष्ट और खुश हूँ.”

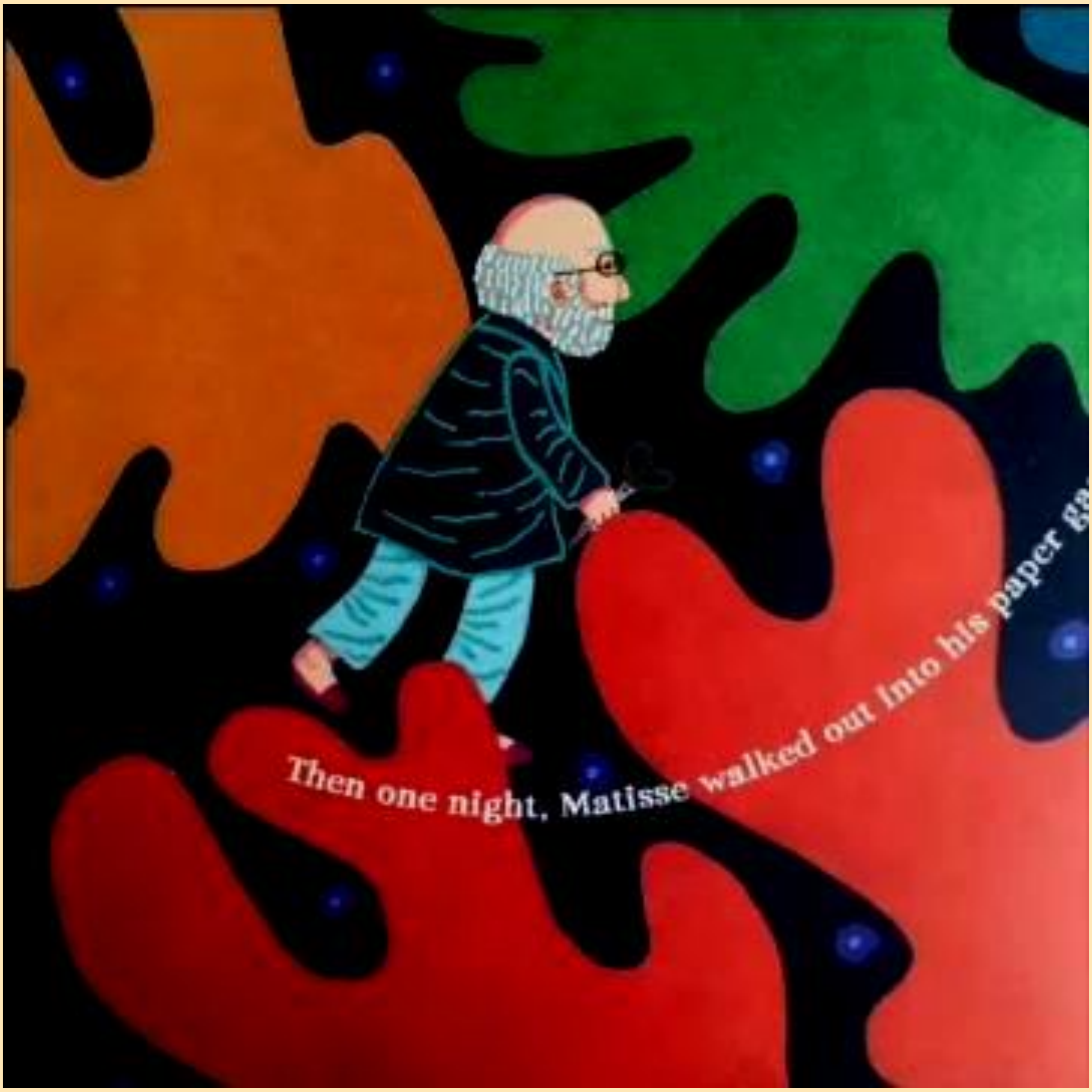

ஒரு இரவு, தன்னோட காகித தோட்டத்தில் நடந்தார் மதீஸ்...

Then one night, Matisse walked out into his paper garden,

फिर एक रात मतीस अपने कागज़ के बगीचे में सदा के लिए टहलने निकल पड़ा.

..வண்ண வண்ண வடிவங்களின் வானவில் அந்த வயதான கலைஞரை தாலாட்டின, சொர்க்கத்துக்குப் பாதை வகுத்தன.

and the rainbow of shapes cradled the old artist and carried him into the heavens.

कागज़ के बने उन रंग-बिरंगे आकारों ने उस बूढ़े चित्रकार को झोंका दिया और उसे स्वर्ग में ले गए.

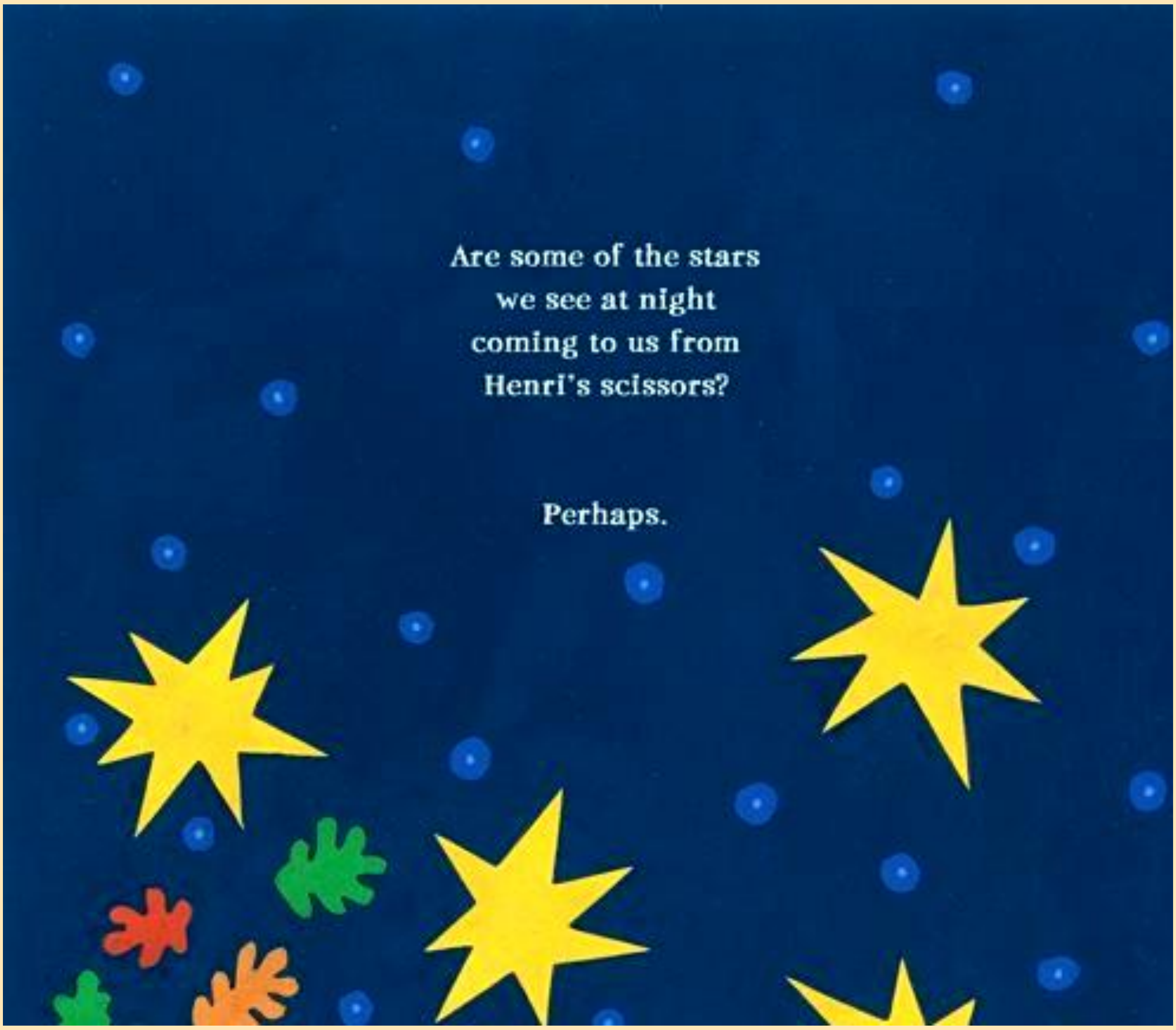

இரவு நேரத்தில் நாம் பார்க்கும் நட்சத்திரங்களில் சில, ஹென்றி மதீஸின் கைவேலையோ?

இருக்கலாம்!

Are some of the stars we see at night coming to us from Henri's scissors?

Perhaps.

रात में दिखने वाले कुछ सितारों की रोशनी, कहीं हेनरी की कैंची से तो नहीं आती?

शायद.